

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Vita S. Arsenii Inter Eremi cultores præcipui. Ex ea qua extat apud Metaphrasten. Claruit anno Domini 383. Damasi Papæ 17. Theodosij Imperatoris V. & sequentibus. Obijt verò anno ætatis suæ ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

confregerunt, fœdeque conspurcaturam mediam
in viam prouoluerunt. Quod adeo plebem con-
citauit, ut compræhensæ mox traherentur ad
Præsidem Diogenianum. Qui Christianas es-
se cognoscens eculeo extendi, ferreisque vngu-
lis laniari præcepit; post tetro carceri mancipa-
tas, nouis exquisitisque modis cruciari. Produ-
ctæ tandem ad Præsidem, dijs supplicare litare-
que iubentur. Illæ Christo eum honorem de-
beri contendunt. Cumque per cautes & mon-
tium prærupta post Iudicem nudis pedibus du-
ctæ non mouerentur, Iusta tandem in carcere
vitam dedit. Corpus in puteum missum, à Sabi-
no est Episcopo sublatum sepulturæque traditum.
Ruffinæ, pleno Deum ore fatenti, gula est fra-
cta, corpusque flammis traditum; sed à Sabino
ossa collecta, cum Iustæ reliquijs Hispali sepul-
ta sunt.

*Confringunt
idolum Ve-
neris.*

*Horrendè
cruciantur.*

VITA S. ARSENI INTER EREMI *Vide Tom. 4*
cultores præcipui. Ex ea qua extat apud Meta-
phrasten. Claruit anno Domini 383. Damasi Pa-
ron.
pa 17. Theodosij Imperatoris V. & sequentibus.
Obijt verò anno ætatis suæ vigesimoprimo incho-
ato suprà centesimum.

ADMIRABILIS hic Arsenius, cuius no-
men non modò in monte Scete, vbi illu-
stria admodum peregit certamina, sed per
totum orbem terrarum est celeberrimum, vete-
re Roma oriundus, eos, quamdiu in hac vita ver-
satus est virtutis effudit radios, qui non solum
aliorum splendore admirabili perstringebant
oculos, sed & gratissimo quodam calore frigidio-

19. Iulij.
Patria eius.

res ad virtutem animos accendebant, vt vehemēti sanē ardore ad similem virtutum gloriam incalescerent. Vt primum maturum ad literarū cognitionē nactus est iudiciū, generoso & strenuo sanē animo incredibiles suscepit labores, Græcamque omnem disciplinam tam promptus est affecutus, vt nihil in imis lateret penetrabilibus, quo non suum ipse pectus egregiē locupletaret; eoq; & animi magnitudine & ingenij celebritate breui peruenit, vt Græcorū Philosophia longē superata, eaq; tanquam friuola & inanispreta, conatus omnes ad sacrarum literarum cognitionem hauriendam conferendos existimaret. Neque sanē abiectum vel ignauum ad purissimos illos sanctioris disciplinæ fontes auidē potandos attulit animum, sed adeo generosum adeoq; piū & sanctū, vt paulō post amplissimo Romanæ Ecclesiæ iudicio diaconatus honore (qui id temporis haud vulgaris erat) dignissimū sit habitus. Ipse verō in eo munere sacro, tanto virtutum omnium splendore degebat, vt cuncti ad sacerdotij gradum promouendum eum clamarent.

Insignis eruditio Arsenij.

Fuit Romæ Diaconus.

Interea Imperator Theodosius, qui Valentiniano pioius, in Imperij dignitate successerat, magna tenebatur sollicitudine, vt virum aliquē artium maximarum disciplinis instructissimū & diuinis præditum moribus inueniret, qui filios eius & doctrina & moribus regia indole dignis imbueret, iuuenūq; animos ad omnem honestatem virtutemque exactissimē informaret. Hanc curam cum assiduo sub pectore coqueret, eadē ad Gratianum Imp. literas dedit, quibus eum rogabat, vt egregium pietate virum qui-

lium

lium doceret, quæreret, inuentumque Constan-
tinopolim mitteret. Gratianus ut hac in re Theo-
dosio gratificaretur, virumque aliquem omnibus
numeris absolutum obtineret, scripsit continuo
ad Damasum Romanæ Ecclesiæ Pontificem; qui
finè mora Arsenium diaconum egregia probita-
te spectatum, & literis insigniter eruditum euo-
cauit; eique Imperatoris voluntatem exposuit,
atque, ut se ad eam functionem ritè prudenter-
que obeundam accingeret, hortatus est. At Arse-
nium, qui, gustata iam spiritus dulcedine, mundo
eiusque splendori ac fastui ex animo nuncium
remiserat, & vnà cum sorore sua diuinis assiduò
rebus vacabat, eo nuncio turbatus, manibus, quod
aiunt, pedibusque, eam curam, quam maximis
cum honoribus coniunctam cernebat, à se repel-
lere conatus est. Sed & Damasi Põtificis & Gra-
tiani Imperatoris auctoritate atque monitis vi-
ctus cessit quaquàm inuitus, virginemque soro-
rem virginibus cõmendans, recta Constantinopo-
lim iter instituit. Ibi verò summa ab Impera-
tore Theodosio beneuolentiæ significatione &
maximis exceptus honoribus, tantam ipsi primo
conspectu & affatu attulit voluptatem, ut Impe-
rator continere se non posset, quin voces lætitiæ
sue indices ederet, atque omnipotenti Deo im-
mensas, pro tanto tamque excellenti viro, è cuius
vultu splendor quidam prudentiæ ac pietatis mi-
rificè relucebat, gratias ageret.

*Damasus Pa-
pa hortatur
eum, ut filios
Theodosij e-
rudiendos
suscipiat.*

*Abit Constan-
tinopolim.*

Cum enim pius Princeps, filium Arcadiū na-
tu maiorem eo tempore Augustum pronunciaf-
set, (agebat tunc annum ætatis suæ octauum) pa-
rum sibi visus filio contulisse, si Romanum tra-
dens Imperium, non equè in eum transfunderet

*Licet scrip-
tores de duo-
bus filijs mē-
tionem faci-
ant, tamēn
de Honorio
constat non-
dum natum
fuisse. quem
anno sequen-
ti Placilla
Augusta pe-
perit. Baroni-
us Ann. To. 4.
Oratio
Theodosij
Imp. ad Ar-
senium, præ-
sentibus fi-
lijs, dum eos
tradit Viro
sancto eru-
diendos.*

pietatem, eum Arsenio moribus ac literis im-
buendum tradidit. Porro quo ordine quoq; mo-
do filios illi suos commiserit, equidem existi-
mo dignum esse quod à nobis paulò fusiùs expli-
cetur. Et quidem adductis in conspectum Arse-
nij filijs, his ferè verbis prudentia & auctorita-
te & paterna sollicitudine plenissimis orationē
instituit; Quandoquidem benè esse, magis pro-
prium magisq; paternum est, quàm solummodò
esse, posthac tu ò Arseni, magnum prudentiæ de-
cus, potius eris eorum pater, quàm ego. Ego nā-
que præter vile hoc corpus infinitis obiectum
miserijs & ignorantix tenebris inuolutum con-
tuli nihil; tu eruditionem, sapiētiam, pietatem,
cæteraq; virtutes, sinè quibus humanæ vitæ fo-
licitas nulla constare potest, conferes: & infor-
mes rudesq; mentes disciplinarum omnium
pulchritudine exornabis. Ego illis diuitias &
regnum incertis fortunæ flatibus subditum tra-
do: tu diuitias stabiles nullisq; prædonum in-
dijs obnoxias propones, & viam deniq; ad cæ-
leste regnum certissimam demonstrabis. Quare
eos tui ingenij & prudentiæ excellentiæ com-
mitto, Deum simul inspectorem testemq; addu-
cens, vt tales mihi tua disciplina euadant, qua-
les eos volo & opto. Da vt expressam virtutū
tuarū in eis cernam imaginem, nullisq; offusite
tenebris simili eruditionis ac pietatis splendore
coruscent. Da, amicissime Arseni, vt gaudeam
inculpata eorum educatione, & tu de colloca-
tis optimè horis laboribusq; exultes. Cæterum
hoc te minimè latere volo, me omnem tibi eo-
rum ita facere potestatem, vt delicta seuerè pu-
nias, nulloque Imperatoriæ dignitatis habito
respo-

respectu
tias. Vol
pulos eff
magistr
instruat
ipsi se in
grata fu
fructus
ctis, eos
intenta
præclar
Porro
tate iuu
tis pleni
ferret a
dignitat
bus stan
ca quad
Verum
las ingre
tem vid
Arseniu
decora p
tibus sta
qua erat
haud de
indigna
eis Imp
senium
pite auc
proles f
entia re
nè vox l
tam duo

respectu, metum, ubi opus est, constanter incutias. Volo enim eos tibi tanquam filios & discipulos esse, moremque tanquam patri germano & magistro gerere. Quod si quid honestate tuaque instructione indignum (quod absit) admiserint, ipsi se insimulabunt, ut à nobis, quæ minus illis grata futura sunt, sustineant: operumque suorum fructus (ut inquit Esaias) ipsi comedent. His dictis, eos Arsenio cum auctoritate tradidit; qui intenta deinde cura formandis eorum animis præclare incubuit.

Porro Arsenius quanquam singulari dextertate iuueniles erudiret animos, monitaque pietatis plenissima summa cum auctoritate eorum inferret auribus, ut tamen aliquid Imperatoris dignitati deferret, discipulis in sellis residentibus stans plerumque documenta promebat: amica quadam moderatione lenitatem temperans. Verum cum Imperator fortè præter spem icholas ingressus, filios sedentes, Arsenium verò statim vidisset, graui satis indignatione repletus Arsenium admonuit, quod magisterij gradum decora parum ratione ornasset: quod filijs sedentibus stans ipse peroraret. Arsenius autem cum, qua erat animi modestia, se excusaret, diceretque haud decere sedentem se docere Imperatores, indignatione vehementius commotus, abstulit eis Imperatoris insignia, sedereque in throno Arsenium compulit, filios verò stare detectoque capite auditores profiteri; illud inculcans, tunc proles suas verè fore dignas Imperio, si cum scientia æquè imbuti fuerint pietate. Præclara sane vox Imperatore digna, qui filios suos priuatam ducere vitam satius esse iudicabat, quam Impe-

Esaiæ 3.

*Stans docet
filios Impera-
toris Arse-
nius.*

*Id indignè
fert Imp.*

*Hæc omnia
Arcadio tan-
tùm contigis-
se verius est;
cum constet
Honorium
vel nondum
natum fuisse,
vel adeo te-
nerum, ut ad
literarum
disciplinas
minimè ido-
neus esset.*

*Vox digna
Imperatore.*

Imperij gubernacula stultè aut parum prudenter vel sanctè tractare.

*Abhorret à
fastu Arseni-
us & solitu-
dinem medi-
tatur.*

Verumenimuerò cùm in has curas incidisset Arsenius, plurimumque ab omni fastu & strepitu abhorreret, vitamque monasticam vnice adimaret, coepit pristinum vitæ institutum, quod iam antè parturierat, iterùm in animum demittere, variasque secum cogitationes agitare, quæ via modoque à præsentibus se vinculis exuere posset. Cathedra & ipse thronus gloriæque splendor & dignitas grauiter eum conturbabant, neque quidquam aliud quàm secessum vitamque solitariam meditabatur. Cumque libertatis spes omninò nulla relicta videretur, quod proximum erat, precibus lachrymisque à Deo opem implorare constituit. Nec frustra sanè, nam ratione admirabili à Deo exauditus, excusso seruitutis iugo, paulò post ad eremum magnū libertatis portum commigrauit. Hic verò fuit modus.

*Castigat Ar-
chadium Ar-
senius, & il-
le necem ei
parat.*

Arcadius Imperatoris filius graue quoddam delictum admiserat, quod cùm nullo modo veniam mereretur, Arsenius flagris eum cecidit. Ille verò castigationis impatiens, vt vltionē de iniuria, quemadmodum interpretabatur, expecteret, Neronis instar, magistro suo mortem inferre constituit. Ea re, cum quodam spathario sibi à ministerijs deputato, communicata, eum Arsenio insidias struere, quibusque possit modis de medio tollere incitat. Verùm minister occultis conscientiae stimulis agitato, nefarium facinus in virum adeò sanctum tota mente exhorruit, simulque Imperatoris iram veritus, ipsi Arsenio rem totam aperuit, hortatusque eum est,

*Nota facta
sunt ei insidie
Archadij.*

est, ut fuga iuuenis insidias & furorem declina-
ret. Tum Arsenius multo ardentius die noctuq;
precibus incumbere, numinis diuini opem im-
plorare, lachrymis gemitibusq; fugitiuos hono-
res arumnis & periculis plenos deplorare, &
certiorem salutis viam à Deo exposcere. Et ecce
hæc assiduis lachrymis precanti, vox quædā su-
pernè in aures dilapsa: Arseni, inquit, fuge tu-
multus, & salutē assequeris. His auditis, Arseni⁹
sinè mora abiecta splēdida veste, vili se amictu
induit, & recta, nullo comite, ad litus conten-
dens Alexandriam, opportunè nauē nactus, de-
latus est. Et statim ut omnem spem reditūs Im-
peratori præscinderet, tonsa capitis coma, susce-
ptoque habitu monastico, ad Scetem montem
valdè excelsum & solitariae vitæ aptissimū abiit
totoque & animo & corpore in numerum pa-
trum, qui illic cælestis militiæ stipendia facie-
bant, concessit.

*Arsenius ca-
litus audit
vocem.*

*Clam fugit
ex aula.*

*Fit mona-
chus.*

Ut verò Imperator illius fugam cognouit,
mœrore tabescens ilicò magnam famulorum
multitudinem ad eum requirendum dimisit; so-
litudines, insulas, speluncas, petrarum scissuras,
aliaque loca subterranea indagari iussit, quo su-
um doctorem filiorumque magistrum recupe-
raret. Sed quem Deus in occulto tabernaculi
sui absconderat, nulla industria humana inue-
niri poterat; latuitque per totam Theodosij vi-
tam Arsenius; hominibus ita ignotus, ut interim
angelis totiq; curiæ cælesti esset notissimus. De-
functo autem Patre, cūm Arcadius imperij gu-
bernacula suscepisset, mox de Arsenij vita & ha-
bitationis loco certior factus, omnē mouit lapi-
dem, ut tantū virum scelere suo offensum reuo-
caret.

*Latet per o-
mnem vitam
Theodosij.*

*Archadius
Imp. offert
ei totius AE-
gypti vestiga-
lia, sed renuit*

*Præclarum
Arsenij re-
sponsum, ad
litteras Impe-
ratoris.*

*Dæmones ei
infecti.*

caret. Literas igitur ad eum dedit officij & hu-
militatis plenissimas: eiusq; preces consiliaq;
ad Imperij stabilimentum admodum submis-
sè implorabat. Neq; puduit conceptum quondam
scelus agnoscere, multisq; precibus veniam il-
lius poscere. Postremò donum sanè magnificen-
& liberale addidit, quo & animum illius placari
tū redderet, & ad Imperij foeliciter administ-
rationem societatem euocaret. Nam totius Aegypti ve-
stigalia obtulit, ut ea, si ad suos usus admittere
recusaret, pauperibus & sacris in Scere mona-
sterijs distribueret. Hæc per litteras agebat Impe-
rator; orans atq; obtestans, ut secum Imperij be-
neficiis honoribusq; frui dignaretur. At Arsenius
qui iam in regni cælestis societatem per contem-
plationis studium admissus erat, terrena cuncta
se indigna putabat, eademq; ita ex animo reieci-
erat, ut ne Imperatori quidem quamvis hoc ip-
sum enixè petenti, scripto responderit: sed ore
tenens hæc ferè verba deferri curauerit; Deus sit
nobis omnibus propitius, & peccatorum nostrorum
vincula soluat. Pecuniarum autem distri-
butio nequaquam ad me pertinet, qui iam mun-
do mortuus sum. Mortui autem talis nulla est oc-
cupatio alia, quàm spiritu æterna cælestiaq; con-
templari. His in hunc modum paucis Imperato-
ri significatis, Arsenius institutū disciplinæ cur-
sum alacriter profecutus est, patresq; omnes
in stadio virtutis viriliter currentes multis pa-
rasangis cum superaret, tum eorum iugiter ani-
mos luculentis sanè orationibus contrà varios
tentatoris insultus vegetabat: ac singularia sem-
per cum eodem certamina egregiè sustinebat.
Cum verò dæmones, aliquando in cellam eius,
im-

importuniùs irrumperēt, varijsq; eum afflictio-
nibus frangere conarentur, ille summa animi
tranquillitate molestiarum patiens nihil age-
bat aliud, quàm hoc identidē submissè repe-
tens, Deus ne derelinquas me. Da vt, qui omnis
boni inops sum, tandem aliquando melioris vi-
tæ attingam principium. Hoc quasi dæmonum
contemptu infinitas eorum insidias deuicit; &
clarissima semper de ijs victoria potitus in sola
Christi gratia exultauit. Erat verò eius tam in-
signis humilitas, vt cum omnium disciplinarū
cognitione esset cultissimus, agrestiores tamen
frequenter consuleret, & ab ijs haud medio-
crem vtilitatem se accepisse gauderet. Pruden-
ter namq; sentiebat, multorum idiotarum men-
tes diuino quandoque lumine illustratas nō ra-
rò ea percipere, ad quæ nulla humanæ mentis
industria, nulla ars vel scientia pertingere po-
test. Cum autem vir sanctissimus, tãta animi hu-
militate famæ celebritatem euitaret, tum adeò
omnibus virtus illius innotuit, vt toto orbe ce-
leberrimus in ore omnium versaretur. Hinc
præter alios, qui ex omnibus mûdi partibus stu-
dio nominis illius ducti in Scetem confluebant,
Theophilus Alexandrinus antistes vnà cum ci-
uitatis illius Præsede, ingenti labore superatis i-
tineris molestijs, ad eū venit, vt diuini illi⁹ col-
loqui participes fierent. Cumq; ab eo pia quædã
monita postularent, Arsenius parumper conti-
nescens, tandē ait; Nunquid, si quid vobis dixe-
ro, seruaturos id mihi promittitis? Illis annuen-
tibus, Benè, inquit, Quæso vos, vbi Arsenium ef-
se audiueritis, videte ne illuc vltra gradum in-
feratis. Placuit eis ardens silentij viri sancti de-

*Egregia hu-
militas Ar-
senij.*

*Theophilus
Alexandrie
Episcopus
eum inuist.*

*Vide quàm
cupiat nes-
ciri.*

fide.

fiderium, multumq; gauisi tanti viri conspectu Alexandriam redierunt. Cæterum Theophilus sanctorum amantiſſimus, paulò poſt, vt rurſus illius conſpectu colloquioq; fruereſſetur, per quendam ab eo ſciſcitatus eſt, num venienti aditus pateret; Cui vir ſanctus: Aditus, inquit, tibi quidẽ patebit, ſed ne omnibus pateat, reſta hinc longiſſimè recedam. Hoc accepto reſpoſo, Archipræſul diuinum eius ſilentium deinceps interrumpere non præſumpſit. Sed & cum aliquandò Matrona quædam Senatoria, opulenta ac religioſa valdè, pio eius videndi, ac diuina monita accipiendi incenſa deſiderio, (vbi id primum, fruſtrà quidẽ, per interceſſionẽ memorati Antiltiris tẽtaſſet) tandẽ itinẽris labore, pudore cæteriſq; deſpectis, Roma ad eũ veniſſet: indignè id ferens, vir ſanctus, durè admodũ eã accepit ac ſeuere increpauit. Quin & cũ ei⁹ apud cõmunẽ Dominũ iugiter meminiffe pia fœmina ſupplex poſtularẽt, reſpõdit B. Arſenius: Deũ magis oro, vt tui memoria de meo corde deleatur. Quod quidẽ nõ erant verba odij, ſed cautionis & puriſſimæ continẽtiæ. Erat enim vir diuinus ſilẽtiũ & ſolitudinis ſtudioſiſſimus, adeoq; mente cum Deo vnĩ⁹, vt quãuis corpore in terris, cogitatione tamẽ in cælis habitaret. Quocircà & illi⁹ habitaculũ triginta milliarib⁹ ab alijs remorũ quidã cæleſtis mænſionis ſpecie præbebat, ſoloq; ſui cõſpectu homines ad pietatis amorẽ excitabat.

Porro quãta inedia corpus ſpiritui deſeruire coëgerit, quæ vis orationis explicare poterit? O cium verò remis, quod aiũt, veliſq; ſemper emittauit; certus eã peſtẽ faciliſſimè ſolitarijs nec opinatibus ſubrepere, mentemq; fucata pietatis ſpe

*Fugit collo-
quium Sena-
torie femi-
nae.*

ſpecie or-
ctus, exha-
ac rerum
vel mani-
ritum a
ret. Cũ
Arſenium
ctus fuiſſe
vir ſanctus
bulum qu
eius expe
tigati fra
quendam
qui vias l
rũt; à q
ſed ſuau
poruque
hoſpiti r
ctis ſibi v
Aeſtimo.
diuit for
ſenibus.
ret & hu
tis ſtudiũ
cuius ſac
ret, depre
nificaret
proſpero
vna Arſe
litate De
quem Ar
nouit er
eſſe; mai
hoſpital

*Ocium tota
virtute fu-
git.*

*Fratri cupi-
dè eum inui-
senti, nihil
loquitur.*

*Secus facit
Abbas Moyses
vterque ta-
men benè.*

specie ornatâ funditùs subuertere. Hinc vir san-
ctus, exhausta ieiunijs membra, vel in precibus
acerum diuinarû studijs perpetuò exercebat,
vel manibus palmarû ramos cõtexebat, vt spi-
ritum ad orationis studium vegetiorem adduce-
ret. Cùm aliquandò frater quidâ magno vidēdi
Arsenium desiderio tactus, ab alio ad eũ dedu-
ctus fuisset, & vterq; ab Arsenio admissus esset,
vir sanctus, data salutatione, conticuit, neq; ver-
bulum quidē vnũ sedentibus auideq; sermones
eius expectantibus deprompsit. Quo silentio fa-
tigati fratres, ambo recesserunt & ad Moysem
quendam magnæ sanctitatis opinione celebrē,
qui vias latrocinijs infestas olim infederat, abie-
rūt; à quo nō modò benignè hospitio excepti,
sed suauissimo colloquio abundè, & cibo etiam
potuque refecti sunt. Tandem dimissi, frater ab
hospite requisiiuit, quisnam ex duobus viris san-
ctis sibi videretur esse virtute superior. Cui ille:
Aestimo, qui nos hospitio accepit & recepit. Au-
diuit fortè hoc iudiciũ quidâ ex præstātoribus
senibus. Cũ verò animi dubi⁹ vtriusq; facta pēsa-
ret & hui⁹ quidē silentiũ, illius verò hospitalita-
tis studiũ diligēter perpenderet, nec scire posset
cuius sãctioris disciplinæ palmâ meritò tribue-
ret, deprecatus est Dominũ quatenus id sibi sig-
nificaret. Vidit ergò secundũ quietē naues duas
prospero ventorũ flatu maria sulcantes; quarũ
vna Arsenius ferebatur, quē summa in tranquil-
litate Dei spiritus fouebat: Altera verò Moyses,
quem Angeli Dei melle fauoq; pascebant. Cog-
nouit ergo vtrumque maximi apud Deũ precij
esse; maius tamen Arsenij silentiũ, quàm Moysis
hospitalitatē esse; quod cum Arsenio quidē di-
uinus

*Eu ut seipsū
adhortatur
& excitat.*

*Perpetuò la-
chrymatur.*

*Sub mortem
en quomodo
Vir Sanctus
metuat; Pec-
cator quid
faciet?*

diuinus versabatur spiritus: cum Moyse autē Angelis; qui tacitè bonum hospitalitatis signifi-
cabant. Hoc namq; diuino Arsenio propositum
erat, vt mentem suam cum Deo arctissimè con-
sociaret, nihilq; admitteret quod vel tempore
momēto ab illa foelicitate eum auelleret. Hinc
frequenter suis ipse auribus hæc inculcabat, si-
cumq; repetebat; Arseni, cur egressus es? Quo-
est, Quis fuit tuus scopus, vt à mundo te subdu-
ceres? Et illud frequentius; Sæpius me dixisse
pœnituit, tacuisse nunquā. Et quidē in te
ipsa silentia assiduo lachrymarum imbre gen-
rigabat: prorsus vt subiecto panno fluentia exo-
pere cogeretur. Dies verò & noctes ita pri-
cibus iungebat, vt cū occidente sole illud
studium inchoaret, oculis manibusq; cælum
crectis stans permanebat, donec splendor
orientis alias quærere latebras suaderet.

Postquā verò post longa ardua; aded cœ-
tamina tempus adfuit, quo in cælis à Deo coro-
nandus vocabatur, mortis doloribus circum-
uentus, cœpit is, qui nulla peccati grauioris con-
tagione pollutus, angelica Deo puritate per om-
nem vitam militauerat, horrōre affici, metu per-
fari, profusis lachrymis exitum formidare; adeo
vt stupefacti discipuli exclamarent, Et tu pater
times mortem? Quibus ille; Reuerā, inquit, non
quā hic metus quo me oppressum cernitis, o-
mninō à me recessit, ex quo primum Christiani
militiæ ex animo nomen dedi. Hæc dicens, bea-
tam animam in manus Creatoris suauissimè ef-
flauit: cū annos inter monachos in omni san-
ctitate, exegisset quinquaginta quinque; nulli
cor-

corporis
quam vig
incomin
tinenti
perhorre
poris stat
senio par
lachrym
viuida &
aptissima
ploratu
(cilicio
promōr
mes, rece

VITA

simæ

Meta

Beat
Gr
ritu
talitati
rentibus
tem attin
habuit
honore
suis vnic
chritudi
ta, fuit q
honestis
Quæ cū
ingenua
trici di
perueni

corporis parte mutilatus vel morbi senie, (quāquam vigesimum suprā centesimum excessisset) incommodo fractus; quā illi fortitudinem continentiae labores, quos reliqui mortalium adeo perhorrescunt, contulere. Fuit vir procera corporis statura; promissa ad ventrem usque barba; senio paululum incurvatus, calvis propter vim lachrymarum supercilijs, reliqua parte planè virida & ad omnem virtutis exercitationem aptissima; Corpus eius fuit magno discipulorū ploratu in ipsis, quibus fuerat indutus vestibus, (cilicio quippè & pelle ouilla) cum psalmos promovere cecinissent, in loco cui nomen Stomes, reconditum.

Decedit valde grande-uis.

Statura eius qualis fuerit.

*al. Martinus.

VITA ET MARTYRIUM SANCTIS-

Vide Notat.

sine Virginis * Margaritæ, ex ea quæ est per Metaphrasten.

C Baron. in Martyrol. Roman.

20. Iulij.

BEATA & præclara virgo Margaritæ, quam Græci Marinam vocant, cuius nomen merito propter virtutis constantiam immortalitati consecratum est, Antiochia Pisidiæ parentibus, quod ad corporis quidem nobilitatem attinet, claris admodum oriunda, patrem habuit * Aedesium, præcipuo sacerdotij idolorum honore celeberrimum. Cum autem parentibus suis vnica esset, & quidem eximia corporis pulchritudine filia, matre antè tempus è vita sublata, fuit quintodecimo ab vrbe milliari, nutrici honestis planè moribus femina; alenda tradita. Quæ cum eam honorifice haberet, moribusque ingenua virgine dignis imbueret, breui & nutricis diligentia, & insita indolis bonitate edperuenit, ut nulla re magis quā insigni morum

Patria & parentes S. Margaritæ: * Vixit annis Domini 351. &c. sub Constantio Imp. vi patet Tomo 3. Annal. C Baron fuit que Iuliano maxime etiam.

honest.